

PENELOPE WARD

N-are stofă de
IUBIT

Traducere din limba engleză și note
ANA SĂNDULESCU

LITERA
București

The Anti-Boyfriend

Penelope Ward

Copyright © 2020 THE ANTI-BOYFRIEND by Penelope Ward

Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestei cărți

LITERA®

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

N-are stofă de iubit

Penelope Ward

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ana Vărtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WARD, PENELOPE

N-are stofă de iubit / Penelope Ward;

trad. din limba engleză: Ana Săndulescu –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7088-5

I. Săndulescu, Ana (trad.)

821.111

1

CARYS

BILE DE MAIMUȚOI

Sunetul patului care scârțâia ar fi putut fi, la fel de bine, o unghie care zgârie tabla. Vecinul meu, Deacon, nu era vizitat des de femei, dar și când veneau – băi, băiatule! – *chiar veneau*. Peste el. Sub el.

Astă-seară a fost cea mai zgomotoasă dintre toate, și gălăgia a sporit exact în momentul în care am încercat să ațipesc. Ca idee, odată ce mă trezește ceva, îmi ia mult timp să adorm la loc. Se spune că mamele ar trebui să doarmă în același timp cu bebelușii. Ei bine, asta nu prea e posibil când apartamentul alăturat e tărâmul fantastic al unui *Burlac*.

Camera fiicei mele, Sunny, se află în colțul opus a apartamentului nostru, așa că, din fericire, zgomotul care vine de la 5B nu răzbate până acolo ca să o trezească. Dar camera mea e chiar alături de dormitorul lui Deacon.

Auzeam patul mișcându-se, și fiecare sunet era clar ca bună ziua – fiecare geamăt chinuitor, suspin și țipăt. Și, în plus, simțeam vibrațiile de la tăblia patului. Din nefericire pentru mine, aceasta era cea mai recentă situație în care aveam și eu parte de nițică acțiune, de mai bine de un an.

Ai crede că mi-am făcut curaj să bat în perete sau ceva de genul ăsta, dar m-am simțit de parcă nu aveam dreptul să-i întrerup.

Re. La urma urmei, el era un tip care-și trăia cea mai bună perioadă a vieții, în propriul lui apartament; avea voie să facă sex. Nu era vina lui că pereții erau subțiri.

Nu ar fi fost vreo problemă, dacă s-ar fi terminat repede. Dar avea atâta vigoare! De parcă scula lui era Iepurașul Duracell.

Am apucat să menționez că Deacon arată al naibii de chipeș? L-am întâlnit doar de câteva ori, în trecere, dar mi-a fost dificil să nu mă holbez la fața lui sculptată, bărbia perfect simetrică încadrată de mandibula proeminentă. Nu mă ajuta în situația asta faptul că știam cum arăta, pentru că da, eram enervată, dar când îmi imagineam ce se întâmpla de partea cealaltă a peretelui nu era chiar o suferință. Imaginația mea era destul de bogată cât să mă țină trează.

Deci iată, cam asta e situația mea jalnică.

La un moment dat, ca întotdeauna, s-au oprit. Trepidațiile și sunetele de amor s-au transformat în râs înăbușit și pălăvrăgeală.

Când am încercat din nou să adorm, mi-am jurat că data viitoare când dădeam peste Deacon pe hol, aveam să-i expun gentil situația. Sigur nu avea de unde să știe că paturile noastre erau poziționate spate-n spate, fiindcă nu fusese niciodată în apartamentul meu. Conversația urma să fie incomodă, dar trebuia să aibă loc. Trebuia să mă odihnesc. Nu aveam serviciu momentan, dar să am grijă de fiica mea de 6 luni se resimțea ca un serviciu cu normă întreagă.

Sunny era frumosul rezultat al unei relații scurte cu fostul meu șef care sfârșise prin a se întoarce la fosta lui soție, înainte să afle că eram însărcinată. După aceea, nu a mai dorit să aibă de-a face nici cu mine, nici cu bebelușul, așa că am ajuns să o cresc fără, literalmente, nici un sprijin – în afară de banii pe care mi-i trimitea din când în când, după cum avea chef. Aș vrea să menționez faptul că el și soția lui erau despărțiți legal de peste un an când eu l-am întâlnit.

Îmi spuneam mereu că mă voi întoarce la lucru când Sunny avea să împlinească șase luni, dar tocmai ce am atins acest prag, și încă nu s-a întâmplat asta. Îmi e dor să ies din casă și să socializez zilnic, și tânjesc să lucrez, cel puțin, cu jumătate de normă. Dar să-mi permit asistență în creșterea copilului e mai ușor de zis decât de făcut. Nici nu mai spun, că nu sunt complet pregătită să o

abandonez pe Sunny. Dar mă chinui cu decizia asta, fiindcă simt că înnebunesc încet fără interacțiunea cu adulții. Să o părăsesc pe Sunny în favoarea muncii face din mine o mamă rea?

Acesta era tipul de întrebare care mă ținea trează noaptea – și asta când, bineînțeles, nu era de vină vecinul meu, armăsarul.

În ziua următoare, Sunny își făcea somnul de după-amiază, care îmi lăsa, de obicei, cam o oră și jumătate la dispoziție, sau chiar trei ore rareori. Asta era plăcerea mea nevinovată. Timp pentru mine. Imediat ce adormea, îmi pregăteam prânzul în timp ce vizionam *Tânăr și neliniștit* la volum mic. Nu eram înnebunită după serial, dar îmi aducea aminte de copilărie și de dorul de casă pe care-l simțeam după școală, când mă supraveghea bunica.

Să-mi las fiica dormind chiar și pentru un minut, cât îmi lua să verific cutia poștală, mă făcea să mă simt stresată. Așa că, după prânz alergam pe scări și deschideam cutia cât de repede puteam și apoi sprintam înapoi. Probabil că-mi lua mai puțin de un minut și nu plecam niciodată fără monitorul de supraveghere a bebelușului în mână.

Astăzi, exact când am ajuns la ușa mea, Deacon ieșea din apartamentul său.

– Hei, Carys-ca-Paris. Cum îți merge?

Mi-a zâmbit larg.

Când oamenii mă întreabă cum mă cheamă, din nu știu ce motiv prostesc, uneori răspund: *Carys, ca Paris*, mai ales când sunt agitată. Așa a fost și prima dată când l-am întâlnit pe Deacon.

O adiere a parfumului său uimitor mi-a pus întregul corp în alertă. Arăta chipeș ca întotdeauna. Azi purta o geacă din piele întoarsă, de culoare bej ca părul de cămilă, cu un guler de blană. Ochii lui albaștri care erau puși în evidență de tenul bronzat, străluceau în luminile fluorescente de deasupra capetelor noastre, evidențiind nuanța arămie a părului său șaten. Avea pe puțin 1,88 metri înălțime, ca un stâlp pe lângă mine, care aveam doar 1,64.

Respect Era șansa mea să aduc în discuție noaptea trecută. Dar acum că era aici, eclipsându-mă și parfumând aerul cu aromă de mosc, părea că-mi pierdusem cuvintele. Totuși, eram hotărâtă să vorbesc; acum ori niciodată.

Mi-a crescut pulsul. *Să-i dăm drumul.* Cu răsuflarea tăiată de la sprintul pe scări, am zis:

– Ei bine, sincer, ca să-ți răspund la întrebare... mi-ar plăcea să spun că fac excelent, dar am n-am prea putut să dorm azi-noapte. Deci, am avut zile mai bune.

S-a încruntat.

– Îmi pare rău să aud asta.

– De fapt, e cumva din vina ta.

Pielea de pe frunte i s-a încrețit.

– Vina mea?

– Da. Nu știi dacă realizezi, dar patul tău este chiar în dreptul patului meu, de partea cealaltă a peretului. *Interacțiunile tale...* de azi-noapte... m-au ținut trează și mi-a fost greu să adorm la loc.

Bum. Poftim! Am zis-o.

Deacon și-a închis ochii pentru o clipă.

– Rahat! Îmi pare rău. Nu știam că stai chiar lângă mine.

– Mda. Se simte ca și cum aș fi... acolo.

– Ei bine, asta e cam grosolan din partea mea. Trebuia să te invit să participi.

Poftim?

Simțeam de parcă tot sângele îmi năvălise în cap. El a ridicat palmele.

– Glumesc. Presupun că, atunci când sunt jenat, nu prea am simțul umorului.

Mi-am dat o șuviță de păr după ureche, încercând să-i trec cu vederea comentariul.

– Îmi dau seama că glumești.

– Desigur că glumesc, a zâmbit el. Dar am să încerc să fiu mai atent, acum că știu că auzi totul. Trebuia să zici ceva.

Mi-am înclinat capul.

– Cum să fac asta mai exact? Să intru peste doi oameni dezbrăcați? De asta îți spun acum.

– E un argument solid. Dar mă gândesc că aseară n-a fost prima dată când ai auzit zgomote, nu?

M-am uitat în jos, la picioare.

– Nu, n-a fost prima oară.

– Puteai să bați în perete sau ceva.

– Nu-mi stă în fire să întrerup afacerile personale ale nimănui. Voiam doar să fii conștient de situație. Nu e nevoie s-o mai discutăm.

– Poate ar trebui să ne inventăm un cod.

– Ce vrei să spui?

– Adică, dacă îți stric liniștea, poți să ascuți o anumită melodie, să o dai mai tare ca să-mi trimiți un mesaj, a spus el plesnindu-și degetele. Ceva ironic precum „The Sound of Silence“ de Simon și Garfunkel.

– Nu pot da o melodie tare când copilul meu doarme.

Zâmbetul lui a dispărut.

– Vezi? Asta arată că n-am habar de nimic. Neștiutor și cu părere de rău, Carys. Pe bune. Am să încerc să nu se mai întâmple.

– Ar fi bine să nu, futăciosule! s-a auzit o voce strigând din spațele unei uși de apartament.

Deacon și cu mine ne-am întors în același timp. Am observat ușa doamnei Winsbanger închizându-se pe hol. Probabil că bătrâna trăgea cu urechea. Locuia singură și deseori o vedeam spi-onându-și vecinii de după ușă.

Deacon a făcut o grimasă.

– Doamna Winsbanger mă iubește.

– Se pare că nu sunt singura care a auzit tot tâmbălăul de aseară, am adăugat eu.

Chipul i s-a îmbujorat. Rușinea lui era un pic surprinzătoare. M-aș fi așteptat să fie mai dârz.

– Am să-mi mut patul pe peretele opus al camerei. Asta ar trebui să ajute.

– Ar fi draguț din partea ta, dacă nu e prea mare deranjul.

– Nicidecum.

Bucuroasă că am terminat discuția, am răsuflat ușurată.

Respect = Bine, păi, te las să-ți rezolvi treburile.

El nu s-a mișcat și părea că-mi examinează chipul.

– Te simți bine?

– Da. De ce?

– Pari obosită.

Păi da. N-am avut parte de un somn bun, încerc să rezolv treburi în, probabil, singura oră din zi pe care o am liberă și tocmai am avut cea mai incomodă conversație DIN VIAȚA MEA.

– Așa sunt eu – adică așa îmi duc zilele. Am la dispoziție doar o oră ca să iau prânzul și să am parte de un pic de liniște până ce se trezește fiica mea.

– Aha, a spus el, scărpinându-și bărbia. Ce vârstă are?

– 6 luni.

Deacon știa că sunt o mamă singură. Ne-am intersectat într-o zi și mi-a dus cumpărăturile sus în timp ce eu mă luptam cu Sunny și cu căruciorul ei. Acum eram pe punctul de a intra înapoi în apartamentul meu când vocea lui m-a oprit.

– Totuși, ai nevoie de ceva?

Nu eram foarte sigură la ce făcea referire.

– Precum?

– Ceva de la magazin? O... cafea, poate? Ies un pic ca să rezolv o treabă, dar la întoarcere mă pot opri undeva.

– Măcar atât să faci și tu, bile de maimuțoi! a comentat doamna Winsbanger de peste hol.

Se pare că încă ne asculta.

– Mi-a zis cumva *bile de maimuțoi*? a șoptit el.

În clipa aia am cedat cu totul. M-a cuprins o criză de râs și mi-a luat aproape un minut până am putut să vorbesc din nou. Deacon a râs și el, dar cred că mai mult în urma reacției mele.

– Habar n-am de ce ți-a spus așa. Dar n-am mai râs cu atâta poftă de săptămâni!

După ce, într-un final, am reușit să mă liniștesc, Deacon a repetat întrebarea de mai devreme.

– Mă rog, cum spuneam, pot să-ți iau o cafea sau altceva?

Oferta lui m-a blocat. Rar se întâmpla să mă întrebe cineva dacă am nevoie de ceva. Aveam câțiva prieteni buni în oraș, dar munceau

și erau foarte ocupați. Nu e ca și cum erau disponibili în mijlocul zilei ca să se ducă la magazin pentru mine. Și având în vedere că era toamnă în New York, vremea începuse să se răcească. Trebuia să am un motiv al naibii de bun ca să o scot pe Sunny afară în frig.

Sincer, muream de poftă după o cafea latte de la Starbucks. Să dai o fugă până la cafenea era cu siguranță ceva ce oamenii fără copii considerau firesc. Nu merita să o înfofolesc pe Sunny din cauza asta.

– Mi-ar plăcea un latte cu vanilie de la Starbucks, dacă treci pe lângă unul în drumul tău înapoi, am recunoscut într-un final.

– S-a făcut, a zâmbit el. Doar atât?

– Și ar fi grozav dacă ar fi doar cu o singură doză de vanilie.

– O singură doză. Am înțeles. Altceva?

– Nu e destul? N-am nici o nevoie urgentă. Nu ar trebui să profit.

– Profită de mine. Ce altceva mai ai nevoie? Serios. Măcar atât să fac după ce ți-am deranjat liniștea azi-noapte.

Profită de mine. Hmm. Mintea mi s-a dus fix în direcția aia.

– Nu ești cărașul meu.

– Carys...

Vocea lui baritonală a devenit serioasă și a repetat cuvintele încet, accentuându-le.

– Ce. Ai. Nevoie? Pot să dau o fugă până la magazin.

Era *ceva* de care aveam nevoie neapărat.

– Scutece?! am spus eu ezitând.

– Bine, a confirmat el râzând. Doar că am nevoie un pic de ajutorul tău cu asta. Nu am cumpărat în viața mea.

Până să-i spun dimensiunile, el mi-a întins mobilul. Am devenit foarte conștientă de atingerea mâinii lui, deși abia dacă am simțit-o.

– Introdu numărul. Îți trimit un mesaj când ajung la magazin ca să fiu sigur că am luat ce trebuie.

Am făcut ce mi-a zis și apoi i-am returnat telefonul, bucurându-mă de atingerea dată de scurtul nostru schimb. Senzațiile astea ieftine erau singura mea speranță zilele astea. Și-a băgat mobilul în buzunar.

– Altceva?

– Nu-mi mai trece nimic prin minte.

Respect – În regulă. Ei bine, dacă te răzgândești, poți să-mi spui când îți scriu.

– Mulțumesc. *Chiar apreciez.*

– Vorbim acuș, a spus el înainte să se îndrepte spre hol.

Am stat în dreptul ușii mele și l-am privit îndepărtându-se. Și din spate arăta la fel de grozav ca din față. Și pe deasupra, Deacon părea să fie la fel de simpatic pe dinăuntru, precum arăta pe dinafară. „O singură doză pe naiba“, am auzit-o pe doamna Winsbanger comentând înainte să trântescă ușa.

Un mesaj a sosit jumătate de oră mai târziu.

Deacon: Bine. Sunt la raftul cu scutece. Au multe opțiuni.

Am zâmbit în timp ce tastam. Dragul de el. Gândul că vecinul meu cel arătos se uita ca mâța-n calendar la rafturile cu scutece era la fel de adorabil pe cât era de amuzant. Vreo mămică inocentă avea să facă infarct căutând pungi pentru scutece murdare și dând în schimb peste el.

Carys: Orice în mărimea 2 ar fi grozav.

Deacon: Huggies sau Luvs?

Carys: Care e mai ieftin.

Deacon: Ea pe care-l preferă?

Carys: LOL. Păi, nu am discutat despre asta niciodată. Știi... ea nu prea e în stare să vorbească.

Deacon: Aha, da.

Carys: Dar mămica ei preferă varianta mai ieftină.

Deacon: Care-ți place cel mai mult?

Carys: Nu le-am comparat niciodată. Oricare e bun.

Nu mi-a mai scris deloc, așa că am presupus că a ales ceva. Apoi, am mai primit un mesaj.

Deacon: Oh... răsturnare de situație!

Am răs.

Carys: Ce e?

Deacon: Au și Pampers.

Carys: Alege orice. LOL.

Deacon: Sunt câteva femei care vin să mă salveze acum. Ele cred că am nevoie de ajutor.

Sigur că da. Pun pariu că sunt îngrijorate de scutece. Trebuia să mă hotărâsc pe un model ca să-l scap de bătaia asta de cap.

Carys: Luvs sunt grozave.

Deacon: Bun. Le-am luat!

Carys: Mulțumesc.

Deacon: Mai vrei altceva cât sunt pe aici?

Aveam nevoie de niște tampoane și un deodorant, dar nu îndrăzneam să-l trimit și după astea.

Carys: Nu, mersi. Asta e tot.

Câteva secunde mai târziu, a sosit un alt mesaj.

Deacon: Ce e acela un „peepee teepee“?

Dumnezeule. Trebuia să plece de pe culoarul ăla cât mai repede. Cedând, i-am explicat.

Carys: E un cort din bumbac pentru puța ta.

Deacon: Un cort pentru puța mea? Sugerezi că aș avea nevoie de unul după seara trecută?

Nu-mi venea să cred că iarăși vorbeam despre asta. De asemenea, nu-mi venea să cred cât de tare râdeam în momentele astea. Am răs azi mai mult ca oricând. Speram să nu o trezesc pe Sunny.